

[Lone Dybkjær]

Det var også baggrunden for, at det radikale venstre var med i det flertal, der var med socialdemokratiet, venstre og de radikale, dengang loven blev vedtaget. Vi var ikke uden betænkeligheder dengang. Vi finder det altid lidt problematisk med de meget vide bemyndigelser og med rammelovsprincippet, fordi vi giver ganske mange beslutninger fra os. Vi må også erkende, at selv om LO og DA udgør en væsentlig del af samfundet, er de altså ikke altid lig med hele samfundet.

Vi var også betænkelige ved, at den dispensationsform, som loven havde, kunne føre til, at den lokalt ville blive brugt til andre ting, f.eks. til lønforbedringer og den slags ting. Det var faktisk ikke tanken med lovgivningen. Tanken med lovgivningen var, at vi skulle opnå en forbedret sikkerhed og sundhed – ikke en forbedret økonomi. Men vi gav tilslutning, fordi LO og DA var enige, og også, fordi det var i overensstemmelse med den udvikling, der havde været på arbejdsmiljøområdet hidtil. Det havde i høj grad været en udvikling, der var skabt af arbejdsmarkedets parter.

Vi må på den anden side også sige, at vi finder, det er nødvendigt i dag med en vurdering af, hvordan det er gået siden 1975, men det skal altså være på basis af en mere omfattende redegørelse. Vi kan ikke klare det blot ved en kortere debat i dag. Vi har accepteret, at det sker i 1983, og vi har også selv peget på, at det er nødvendigt med ordentlig tid til at få dette område gennemarbejdet. Vi forventer ikke bare en omfattende, men også en sammenfattende, grundig og kritisk gennemgang af loven, sådan som den hidtil har virket. Det drejer sig såvel om regelsættet som om de økonomiske konsekvenser og en lang række andre ting, også f.eks., om man overhovedet kan sige noget om, hvordan den rent faktiske virkning af loven har været på såvel den psykiske som den fysiske sundhed osv.

Vi finder det ligeledes vigtigt, at det sammenholdes med udviklingen i udlandet, sådan som det også blev anført af flertallet i betænkningen. Da to ordførere allerede har citeret dette afsnit, skal jeg undlade at gøre det for tredje gang. Baggrunden for dette var naturligvis, at vi skulle have en udvikling her i landet, der ikke gjorde det umuligt for danske erhvervsvirksomheder at konkurrere med udlandet.

Jeg skal bede arbejdsministeren bekræfte, at den redegørelse, vi får i 1983, bliver en omfattende, en sammenfattende og en kritisk gennemgang. Den behøver ikke at være negativt kritisk, men en kritisk gennemgang af, hvordan udviklingen har været – og også med et perspektiv fremover, sådan at vi kan se, hvordan udviklingen vil være i de næste år. Jeg mener, at vi med den baggrund, vi har i dag, kan sige ganske meget og også meget mere præcist f.eks. om de økonomiske konsekvenser også af fremtidige indgreb eller pålæg, end vi kunne, dengang loven blev vedtaget.

Vi forventer ligeledes, at arbejdsministeren – hvad skal jeg sige – farer med lempe i det år, der kommer nu, med hensyn til nye bekendtgørelser og den slags ting. Vi mener ikke, at man decideret skal sætte et stop for udviklingen. Vi tror, det er farligt med hele denne stop-gå-politik, som vi har på en lang række områder. Det skaber usikkerhed, og det giver en urolig udvikling, og meget ofte fører det til, at ting, der skulle gennemføres, i stedet for at blive gennemført i et roligt tempo hober sig op, og så pludselig kommer der en strøm af nye ting. Jeg vil gerne have bekræftet af arbejdsministeren, at han vil, om jeg så må sige, fare med lempe i det kommende år, sådan at vi ikke får unødvendige konfrontationer på dette område. Jeg synes trods alt, det vil være lykkeligt, hvis vi fortsat kan have et bredt flertal i folketinget for arbejdsmiljøloven.

Formålet for os med at bede om materialet er naturligvis, sådan som det også er fremgået af mit indlæg, at vi vil undersøge, om der er behov for at justere loven og behov for at ændre administrationen af loven. Det er en rammelov, som den er udformet, og spørgsmålet er, om vi kan køre videre med den i den form.

Fru Mimi Stilling Jakobsen sagde det på en måske lidt firkantet måde, at der var et generelt forbud mod alt arbejde – og så kunne man give dispensation. Det var vel nok fra fru Mimi Stilling Jakobsens side sat noget på spidsen, men det er klart, at den måde at gøre tingene på godt kan give en lang række vanskeligheder. Det kan ofte være rarere at have klart formulerede regler. Jeg er ikke sikker på, at det er så nemt at lave klart formulerede regler, men jeg mener bare, det er